

Secetă

Roxana.c

Crește ziua 'naltă, de căldură grea.
Iarba se chircește-ngălbenind de sete...
Dă iar ploaie, Doamne, până-o să se-mbete
de o nouă viață arsa iarbă-a mea!

...

A-mpietrit țărâna și amarnic crapă,
semn că numai plânsul nostru o s-o ude.
Mai visez mirosul vrejurilor crude...
Spre-alte zări fug ciute pentr-un ochi de apă.

Ne-a ajuns din urmă strigătul zadarnic
din pustiu. Noi, surzii, hohoteam atunci
dar fugeau copacii frânți din munți și lunci...
Ne-nfrățeam cu vântul și toporul harnic!

Poate-o să ne ducem după ei aiurea
risipiți în lume, neînțelegând
cum de se-ntâmplară toate acestea... Când
ne-am uitat frăția veche cu pădurea?

Trist e că-ntre ziduri de beton și sticlă
ne-am culcat amnezici, ne-am trezit străini...
Frunzele de mâine dorm în rădăcini
Nu vedeam, cu ochii-acoperiți de păclă.

...

Iarba se chircește-ngălbenind de sete.
Unii or să plece; alții... vor răbda.
Dă iar ploaie, Doamne, până-o să se-mbete
de o nouă viață arsa iarbă-a mea.